

OVERDENKING

“Ik zoek wat ik steeds weer kwijt ben.”

Aan het begin van de jeugddienst op de startzondag vroegen we aan de mensen die in de kerk zaten met welke *verwachting* ze naar de kerk waren gekomen. De reacties werden per leeftijdscategorie verzameld. Een aantal reacties werden eruit gepakt en aan mij voorgelegd.

Eén reactie vond ik direct al bijzonder. Daar gaat deze meditatie over. Op het briefje dat deze persoon had geschreven stond: “Ik zoek wat ik steeds weer kwijt ben.” Daarvoor was deze man of vrouw (de briefjes waren anoniem!) naar de kerk gekomen. Om te zoeken en te vinden wat hij of zij steeds weer kwijt was.

Nu is het gevaar natuurlijk dat ik over deze reactie dingen op papier zet, die deze persoon helemaal niet bedoelde. Dat risico neem ik dan maar voor lief. Omdat de reactie me trof, wil ik gewoon maar doorgeven wat ik erin hoorde.

“Ik zoek wat ik steeds weer kwijt ben.”

Ik vond het een hele diepe reactie. Ik vond het heel eerlijk. Vooral: ik vond het getuigen van diepe, eerlijke zelfkennis.

In het gewone leven *raak* je het inderdaad heel snel kwijt. God. Jezelf. Je geloof. Je bent zo druk. Of: je maakt zoveel mee. Binnen de kortste keren weet je het allemaal niet meer. Voel je het allemaal niet meer. Het komt steeds verder van je af te staan.

En dan is daar die kerk. Die kerkdienst. Een jeugddienst, of een ‘gewone’ dienst. In die kerk word je er weer bij bepaald. Dat ene uur in de week. Je staat er weer even bij stil. Inderdaad, wat heb je dat nodig. In de kerk hoop je terug te vinden wat je buiten de kerk weer kwijt bent geraakt.

“Ik zoek wat ik steeds weer kwijt ben.”

In de bijbel kom je dat ook tegen. Vooral in de Psalmen.

Ik moest denken aan Psalm 42, waar ik pas een keer over heb gepreikt. De dichter van Psalm 42 verlangt naar God. Die is voor hem even heel ver weg. In die situatie denkt hij dan terug aan de tempel, en hoe hij in het verleden daarnaar optrok. “Weemoed vervult mijn ziel, nu ik mij herinner hoe ik meeliep in een dichte stoet, en optrok naar het huis van God,” vers 5a. Nu hij God kwijt is, herinnert hij zich hoe hij Hem in het verleden in die tempel heeft gevonden.

Ik moest denken aan Psalm 63, waar datzelfde verlangen centraal staat. “God, U bent mijn God, U zoek ik...”, vers 1. Nog duidelijker dan in Psalm 42 is dat verlangen hier gekoppeld aan het heiligdom, en wat de dichter daar eerder heeft gevonden. “In het heiligdom heb ik U gezien, Uw macht en majesteit aanschouwd.” De dichter verlangt ernaar in dat heiligdom opnieuw zoiets mee te maken.

Ik moest ook denken aan Psalm 73. In Psalm 73 is iemand aan het woord die het echt allemaal even kwijt was. Achteraf, terugkijkend op die periode, noemt hij zichzelf “dom en dwaas”, en een “redeloos dier”, vers 22. Maar dat is nu dus voorbij. Wat is er veranderd? Hoe heeft hij die donkere periode in zijn leven af kunnen sluiten? De dichter zelf zegt dat het gebeurde op het moment dat hij “in Gods heiligdom binnenging”. In het heiligdom vielen de dingen van zijn leven op hun plek. In het heiligdom kon hij anders tegen de dingen aan gaan kijken. In het heiligdom hervond hij zijn geloof.

“Ik zoek wat ik steeds weer kwijt ben.”

Misschien zijn we het allemaal op z’n tijd wel even kwijt. Geloven is niet makkelijk. En God lijkt soms gewoon heel erg ver weg.

Wat is het goed als je dat voor jezelf weet.

Wat is het goed als je dan voor jezelf weet wat je moet doen.

Als je nat wilt worden, moet je in de regen gaan staan.

Als je je houvast in het leven weer wilt vinden, moet je naar de kerk gaan!

Ds. K.A. Hazeleger